

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

з Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границю:

на цілий рік: зі щоденною
виплатою 7 доларів, або 12
рублів; з виплатою двічі
в тижні 5½ долара, або 10
рублів; з виплатою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Входить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудні.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» при ул.
Оссольських ч. II. (партер)
(фронт від ул. Тихої). Експе-
диція місцева в Агенції
Соколовского в насажі Гавс-
мана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—

Рекламні неопечатані є
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Політичне значінє гостини архієпи Франца Фердинанда в Румунії.

(Δ) Наслідник австр. престоло гернув з великим вдоволенєм з гостини у румунського короля. Затихло там все після торжественних приймтів, але відгомін одушевлених почувань румунського населеня для наслідника Габсбурскої монархії відбиває ся також в Австрії і викликає тут ширю радість задля приязних взаємин між обидвома сусідними державами.

Тут в Австрії відчувають се, що приняте зготовлене там наслідникови престоло і єго подрузі було чимсь більше, як звичайною гостинністю, се була виява безпосередня тих почувань, якими давно переняті є володарі обох сусідних держав.

Румунське королівство досягло за володарства Карла високого культурного і народо-господарского розвитку. З Австро-угорською монархією лучать Румунію життєві інтереси. Австро-угорська монархія союзна з Німеччиною є кріпким забором для національно відокремленого наддунайского королівства, окруженого чужими національностями і тому проти напору сих сусідних народів в будучині чує ся Румунія найбезпечнішою під охороною Австрії.

З другого боку знов Австрія в союзі з Німеччиною зискує вельми через прихильність Румунії, котрої географічне положенє і внутрішня сила можуть відограти

в многих питаня европейскої політики вельми важну ролю.

Правда, що гнобленє Румунів Мадярами кидає немилу тінь на сю природну приязнь між Австрією і Румунією, а румунське населенє в полудневій Угорщині і Семигороді було виставлене на страшні проби своєї вірности. Поступованє угорского правительства з Румунами вкриває справді соромом історію Залитавщини, де переслідують найпевніші вияви народного румунського духа, хоч би як він вірно відносив ся до нашої монархії, бо навіть пам'ятник присяги вірности зложеної 1848 р. Габсбурскому домови в Блязендорфі не остояв ся перед загорілостю мадярских независимців.

Одначе мимо всего того гнобленя румунського народного духа, населенє остало вірним Габсбурскому домови, всякі гнобленя мадярські не зуміли відвернути довіря румунського населеня до Габсбурского дому, на котрий оно покладає такі всі свої надії в будучині. Та прихильність, яку виявили підчас побуту архієпи Франца Фердинанда в Румунії з великим одушевленєм проживаючі там румунські вигнанці з Угорщини, повинна би зм'ягчити серця тих загорілих гнобителів мадярских, що тільки заподіяли лиха. Одначе в загорілім днешникарстві мадярским не слідно навіть найменшого звороту до поправки, а навиакі намагали ся мадярські загоріліці роздмухати се до значіня політичного питання, що архієпі на замку в Пелегрі приймав тих вигнанців румунських, що в своїй преданности Габсбурскому домови схоронили ся на чужій землі і тепер прийшли заяви-

ти свою вірність наслідникови престоло. В Угорщині віддавано мадярским революційникам, як Людвикови Кошутови і Ракочному такі почести, неначе св'ятим і вимагано також з боку Корони нечуваної великодушности, колиж наслідник престоло приймає яко представник пануючого дому горожан монархії, що остали доси їй вірними і вийшли з неї не яко ворохобники але яко вірні своїй державі, тоді піднімають мадярські загоріліці проти сего великий ропіт. Одначе сі кошутівські напасти не попускають сего корисного вражіня, яке викликала в Румунії гостина австрійского наслідника престоло.

Перед трема роками відвідав був провідник христ. суспільників др. Люєгер столицю Румунії і заявив населеню ширю прихильності, а тепер з гостини архієпі Франца Фердинанда могли впевнитися всі Румуни, якими почуваннями для них перенятій Габсбурской дім. Архієпі Франц Фердинанд є покликаним речником монархії і зуміє ті почуваня, які він має для народу, що виявив єму таку прихильність, обявити також ділами. А виявить ся се неперечно вже в найблизшій будучині навязанєм торгових взаємин між Австро-Угорщиною і Румунією і вдоволенєм сим народо-господарским бажаням сего королівства, до котрого кожний безсторонний політик відносить ся з найбільшою прихильністю.

Гостина архієпі Франца Фердинанда в Румунії не остане без важних і добрих наслідків в будучині і має для дальшого розвитку і розвязки східного питання незвичайне політичне значінє. Підчас цілого побуту в Румунії зазнав наслідник престоло

Сільвіо Пелліко.

Із днів мойого тюремного життя.

(Le mie prigioni).

З італійскої мови переклав

Володимир Держирица.

(Дальше).

XCIII.

Вкінці виїхали ми з Відня і аж до Брук м'яг я якось видержати. Однак тут почав кашель наново змагати ся. Ми призвали лікаря: се був чоловік великої енергії. Він казав мені класти ся до ліжка й записав чимало лікарств. По двох днях продовжали ми подорож на мою просьбу.

Ми їхали через Австрію і Стирію, доїхали до Каринтії без жадних пригод, та коли ми недалеко Клягенфурту доїхали до села Фельдкірхен, тоді дістали ми наказ лишити ся тут, поки не прийде нове розпорядженє.

Лишаю читачеви спроможність, уявити собі, як непрємно се нас вразило. До того журило мене се, що я заподіваю чимало кривди моїм товаришам, які не могли скоро вернути до вітчизни, бо сему завинила моя нещасна недуга.

Ми задержали ся пять днів в Фельдкірхен і тут робив комісар все можливе, щоби поставити ся о наше подужанє. Був тут невеличкий театр вандрівної трупи; він повів нас сюди. Одного дня він зробив нам привємність тим, що взяв нас на учасників ловів. Наш господар і кількох молодих людей з околиці з властителем

гарного зв'язця, — були ловцями, а ми приглядали ся ловцям з догідного місця.

Вкінці надійшла з Відня вістка, яка наказувала ком.сареви, довести нас на місце призначеня. Мої товариші і я радували ся сею щасливою вісткою, в тім самім однак часі я дрожав, бо зближав ся день, що м'яг мені відкрити ціле нещастє, коли я м'яг дізнати ся, що не маю ні батька, ні матери, або що хто инший з рідні не живе!

А мій сум збільшав ся, чим ближе ми були від границь Італії.

На сій стороні зїзд до Італії не дав для ока нічого потягаючого, радше виходить ся з прекрасних гірских околиць німецкого краю на ровлогу, неплідну й негарну рівнину італійську так, що подорожні, які не знають ще нашого півострова а надходять відси, нераз сьміють ся, що мають повяте яєне про все тай гадають, що сї люди переборщили, які так виславляють італійські околиці.

Пусті околиці збільшили мій сум. Коли я однак знов побачив наше чебо, стрівув обличчя людські, що не мали в собі нічого північного, коли з їх уст почув нашу мову, обняла мене лагідна банність; се було чувство, що настроювало радше до плачу, як до сьміху. Як часто закривав я у возі лице руками, удавав, неначе сплю, — і плакав. Як часто не замикав я в ночі очий і лежав серед горячки а опісля виливав найгорячіші бажаня щастя для мові дорогої Італії і дякував Всевишньому, що її мені знов віддав; або се мене тревожило, що не маю з дому жадної вістки, або снили ся мені якісь нещастя; а потім гадав про се, що небавом буду приневолений, може на все, розійти ся з товаришом, що

тільки катерпів ся й дав мені стільки доказів братної любови!

Ах! тільки літ гробової пітьми не ослабило живости моїх відчувань; а та живість клонила ся так мало до радости а так багато до болю!

Як радо побачив би я був Удіне і сю гостинницю, де двох благородних молодців перебрало ся за лякеїв і стиснуло мене потайки за руку!

Ми лишили се місто по лівій стороні й поїхали далі.

XCIV.

Пордевоне, Конеліано, Оспедалетто, Віченци Верона, Мантуа — се були міста з численними споминами для мене! З першого міста походив молодий, енергичний чоловік, з яким я заприятелював ся; він згинув в нещасній російській кампанії. Конеліано се було місце, куди, по словам надзирателів під „оловяними дахами“ перевезено Занзе. В Оспедалетто вийшла замуж нещасна а любя людина, яку я від довшого часу обожав і тепер ще обожаю; она вже не живе. Коротко: на всіх місцях виривали мені більше або менше дорогі сломини, а в Мантуї більше, як в иншій місті. Мені здавало ся, що се вчора я був тут з Людвиком, з яким пробував я тут двічі в рр. 1815. 1820. Ті самі вулиці, ті самі площі, ті самі палати а так великі ріжниці в товариських відносинах! Так много моїх товаришів померло! Ціла генерація вироста, яку я бачив колись дітворою! І годі спішити до сего, або до иншого дому! І нема з ким про се та про инше поговорити!

(Дальше буде).

лише горячих виявів прихильності для Габсбурского дому, а з румунським міністром-президентом Брациану розмовляв архієпископ більш як годину. Нема сумніву, що ця розмова відносилася і до політичних торгових взаємин між Румунією і Австро-Угорщиною і що вона мала важні наслідки.

Що зробила держ. рада в XIX-ій сесії?

(S) „Народний парламент“ має вже за собою другу сесію. Закликання сесії протягом законодавчої доби було вже від десятирок літ вимогою. В перших роках конституційної доби замикало правильно сесію що річно (так як се діє ся звичайно в галицькій сеймі). Опісля сесія тривала так довго, як законодавча доба (правильно 6 літ). Аж в часах боротьби о язикові розпорядки правительство хватало ся замикання сесії. Вибрана в 1897 р. посольська палата п'ятої курії мала 5 сесій, від XII—XVI. У вибраній 1901 посольській палаті сходила ся сесія (XVII) з законодавчою добою. Держ. рада загальних виборів пригадає що до свого розкавалкованя парламент V-ої курії наслідком частих замикань сесії.

XIX сесію відкрито 10. марця с. р., бо XVIII-ту сесію нагло замкнуто 5. лютого наслідком обструкції чеських послів проти чеських язикових предлог. В часі перерви перемінив ся тимчасовий кабінет бар. Бінерта в сталий. На першій засіданню нової сесії вибрано президентом д-ра Патта на місце д-ра Вайскірхнера, котрий став міністром торговлі. На другім засіданню 11. марця одностайно ухвалено внесення д-ра Шустершича в справі наміреного хліборобського банку для Босни. Обради відбували ся під вражінням австрійсько-сербського спору о прилучку Босни й Герцоговини а в розправі виголосив бар. Бінерт кілька раз важні заяви. Дня 23. і 24. марця розправляла пос. палата над внесенням др. Крамаржа в справі видачі скарбових білетів і відкинула наглість. З предлог законів ухвалено лише дві, дня 16. марця торгово-політичний закон про повноважність, котрий не обнимав би сербського торгового договору, а 19. марця контингент новобранців. Дня 26. марця розіхали ся послы на великдень після заяви за удержанем мира.

Дня 27. цвітня почала ся повеликодна сесія програмовою річю міністра-президента. Палата розправляла над наглими внесеннями, а бюджет. комісія одобрила видачу скарбових білетів. Дня 30. цвітня оповістило спільне міністерство скарбу дозвіл на боснійський хліборобський банк і се викликало зараз боротьбу о банк спершу в комісії для прилучки, де правительством побидило. Дня 4. мая ухвалено закон про робочий час в торговім промислі. Дня 5. мая розпочала ся розправа про фінансовий плян, але перервано її наглими внесеннями. В бюдж. комісії радили над бюджетом а 14. мая відпочила ся держ. рада до 4. червця. Тимчасом комісія ухвалила бюджет, а в посоль. палаті вела ся розправа над наглими внесенням про хлібор. босн. банк, в котрій правительством здобуло конечну більшість, відтак продовжувано розправу при першій читанню фінансового пляну і укінчено 15. червця. Дня 16. червця почала ся в палаті бюджет. розправа і скінчила ся 26. червця.

Довершене робочої програми розбило ся о обструкцію Слав. Союзу і зєдинених з ним парлам. сторонництв. Дня 6. липця вибрала пос. палата делегацію на вечірнім засіданню а до 8. липця розправляла палата над наглим внесенням Метельки про школи для меншостей.

Взагалі відбула пос. палата в XIX сесії 44 засідання, котрі підчас розправи боснійської і бюджетової тривали нераз дуже довго. Останнє засіданне в сій сесії дня 9. липця було найкоротше, яке відбула палата коли небудь, бо тривало 40 секунд.

З внесених правительством предлог неполадженими остали: всі предлоги що до фінансового пляну, торгово-політичний закон про повноважність, предлог про спожитковане худоби, про галицьку нафту, про торгових помічників, про суспільну обєзпеку, про обезпеку від випадків при будові, про авторске право в Руму-

нією, про світово-почтовий договір і про признанє ісламу.

Палата вельмож збирала ся двічі протягом сеї сесії. Дня 27. марця ухвалила торгово-політ. закон про повноважність і про побір новобранців, дня 25. червця закон про торгових помічників, Іех Офнер, розправляла 26. червця про внесенє Лятура що до розширення санітарної дбалости, а 27. ухвалила бюджет.

Допись з Яворова.

Через цілий божий рік Яворів не сходить зі стовиць „Діла“. Через тоє просив би і я Хвальну Редакцію пожертвувати децю місця для Яворова в своїм органі „Руслані“. Просьба моя тим усильніша, що просив я о те саме ред. „Діла“, але видко моя допись чимсь не припала до смаку редакторам „Діла“, чи тому, що була повним іменем підписана, а в ред. „Діла“ підписаних дописей не приймають, чи може їм знудило ся писати за Яворів, чи бояли ся таки свого яворівського, постійного, наймленого, а тим самим для ред. „Діла“ найдостовірнішого дописувателя, не знаю. Одно лише певне, чому моя допись не могла знайти собі місця в „Ділі“, а то груба ріжниця, яка зайшла між дописю моею а всіма дописями постійного, яворівського дописувателя.

У всіх дописях з Яворова, які появлялись доси в „Ділі“, (а було їх багато) здавало би ся на око, що авторови їх ходять о заохоченє нашої суспільности та о запаленє її до несеня материяльної помочи на наш приватний курс гімназияльний, заложеній Русинами м. Яворова як контр-гімназия до заложеній мійською радою в мин. році польської приватної гімназии. Та помиляв би ся грубо той, хто би так думав, бо нехай прочитає лиш добре і уважно пр. допись з Яворова в „Ділі“, що появилася була в великоднім числі с. р. на само „св'яченє“ або допись з Яворова в 145 і 146 ч. з дня 6. липня с. р., а переконає ся, що не розходить ся там о річеве представленє справи ані о красну ціль, висше мною вказану, іменно о заохоченє суспільности справою рускої гімназии в Яворові, лише о тоє, щоби „пустити в газети“ і в той спосіб обмарувати і досолити зненавидженому дописувателю „Діла“ о. пароху і крилошу Левицькому. І тому всі дописи з Яворова в „Ділі“ се, що до свого змісту злосливі, нічим не умотивовані, злобні пашквілі, писані ще більше злосливою людиною на те тільки, щоби підкопувати повагу пароха, о. Левицького. Найклясичнійша, типова — що так скажу — в своїй злосливости допись з Яворова, то послідна в 145 і 146 ч. „Діла“.

Що мійська рада в Яворові ухвалила основанє польської приватної (нині вже утравквістичної) гімназии, винен тому о. Левицький, бо дав свою згоду на се, що гімназияльний руский курс до тепер не впав а противно гарно розвиває ся і має 38 учеників проти 14 учеників в польській гімназии (до правді 18+4 приватистки) — сим о. Левицький лютить ся, що почались сипати переносни „маршрути“, бо от пр. перенесено вже асистента податкового, Вп. Володимира Кекіша з Яворова до Лютовиск „між високі ори“ — сему очевидно винен о. Левицький. О. Левицький бігає „увихає ся по місті і в повіті, щоби звербувати хоть на слідуючий рік відповідне число учеників і фрозить ще з клікою магістрацкою і повітовою радою — терором. А то все припечатанє і приперченє от чим, дословно як в „Ділі“: „Відемаршалок о. Левицький з секретарем повітової ради сушать собі голову, якби помістити бюра повітової ради, щоби опорожнити кілька комнат в повіт. раді на поміщенє.. польської бурси, до котрої задумують спровадити в порозуміню з гімназияльними дирекціями в Ярославі, в Ряшеві і Тарнові і інших гімназий мазурских хлопців і так виказати будцім то потребу польської гімназии в нашім рускім місті та скріпити „стан посяданя“ в Яворові“.

І хоть такий то той парох, о. Левицький, „Русини не упадають на дусі“ — пише надутий від злости і брехні автор — на що треба сказати, що хоть Русини в Яворові справді не упа-

дають на дусі а гідно і з подивом боронять рускости міста від Польонії, що таки многі з інтелігенції пр. учительство зовсім невдячне злосливому і скритому за редакційний параван „Діла“ авторови, а так само невдячні авторови ті одиниці, котрі він як який всевідучий пророк вже наперед виставив на лісту проскрибованих, а то Вп. П. П. Леля под. асист., Молчка, Саварина, Кульчицького, Маревіна, Вербового, Власійчука, всіх місцевих учителів, бо се виглядає на правду так, як би сам на них пальцем показував і кричав: беріть! Зрештою всі загально переконані, що і Вп. Володимир Кекіш, асист. под., пішов з Яворова до Лютовиск „за високі гори“ тому, що постійний дописуватель з Яворова помістив під дописю своєю для більшого ефекту побіч інших підписів підпис Вп. Волод. Кекіша і вислав до „Діла“ а ред. „Діла“ на сам Великдень вшкварила допись таку, що всі підписані а між ними і п. Волод. Кекіш ходили з місяць як стронені, незнаючи, хто їм приятель.

Тимчасом постійний дописуватель сьміє по Яворові трубіти, що п. Кекіш не подобав ся о. Левицькому або що пішов через тоє, бо займав ся співом і урядив концерт просьвітний. Та таким же самим а може ще ліпшим дріґентом є П. В. а прецінь до тепер здоров перебуває в Яворові, чому ж перенесено п. Кекіша, який мимоходом кажучи лишив по собі найбільшу симпатію у всіх а також й у о. Левицького? Так само можна поспитати того дописувателя, коли то о. Левицький дав свою згоду на польську гімназию, бо я знаю, що о. Левицький був від разу за рускою гімназиею, (а в найгіршім разі за утравквістичною, хотяй тепер і за тим не є), але єго переголосовано, а днесь навіть вицофав ся з мійської ради і в огірченю на жаль до своїх до нічого не мішає ся. А прецінь мимо того, що о. Левицький все залишив, постійний дописуватель зважив ся і на таку брехню, що о. Левицький увихає ся і агітує по місті і по повіті та вербує молодіж до польської гімназии а вкінці, що сушить собі голову над тим, як би помістити в раді пов. бурсу Т. S. L., основану що йно Поляками в Яворові. Чи не ліпше би було вискази такі, чим небудь ствердити, як так на вітер говорити.

Прецінь вербованє молодіжи чи вкінці порозуміванє о. Левицького з дирекціями в Ярославі, в Ряшеві і Тарнові не могло відбувати ся воздухом, але дорогою якоїсь пр. конкретної перениски.

От такою то нині воює ся в нас правдою. У наших сусідів Поляків хиби пароха як „ojca duchownego“ як можна закриває ся, а у нас єще вишукує ся. Якаж може бути повага того пароха? Я не дивую ся, що в нашім Яворові Поляки з нас сьміють ся, бо чиж не сором нам, чи не позорище то, коли в головнім ніби у нас органі 66-літнього, поважного і старшого св'ященника робить ся і представляє ся як якогось всепольського агітатора. Св'ященника, що 20 літ працює в парохії, що своїм трудом, заходами та спритом виставив о 5 копулах величаву мійську церков вартости понад 120.000 корон, чоловіка, що не одному а властиво не одній мідчанській родині подав помічну руку, а серцем своїм горнув шкільну молодіж до себе і спомагав її як і де міг, того, що сушив і сушить собі голову над бурсою, але не Т. S. L. і над бурсою селянською, яка була, але по причині крикливих одиниць упала, того чоловіка на старости єго літ називає ся ворогом, агітатором, терористом, тому чоловікови робить пакости за те, що о. Левицький яко св'ященик поводить ся в своїх ділах темпераментом, тактом, розвагою а не криком і те як раз рад би бачити у всіх своїх парохіяни-інтелігентів.

о. Стефан Білинський.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Закликанє парламенту спричинило літний відпочинок в політиці в найдивачнійшій виді, який лише техніза закоподатного життя знає. Одвак справдішаний вакаційний настрої не хоче явити ся. Неввичайні приключеня, серед яких скінчила ся сесія, полишили по собі надто „глу-бокi вражіння“.

В Deutschnationale Kongress. висказує п. Кіярі свої погляди про коаліційне питання. Обструкція Словінців і чеських хліборобників дала лише доказ, о чім кождий знав вже перед тим, що кожде стороництво може обезвладнити парламент. Але колиб обструкція хотіла зі свого «успіху», який лежить в замкненому парламенту, витягнути послідовність, щоби в найближшій часі настала зміна в системі правління, то сему внесено на замкнене сесії не можна призначити ніякої основи. Засади, якими руководилося правительство Бінерта, іменню щоби беречи авторитету держави, охоронити адміністрацію перед нестачею карности, віддавати до розвязки парламентови важні питання, без огляду на якісь побічні інтереси, були неначе реакцією проти невідрадних відносин, які виступали за минувшою коаліцією. Парламентарний заколот повстав не з національних або політичних протинностей, але самолюбність деяких стороництв і однинць розбила політичне положення. Тим однак не доказано, що така система не може кермувати Австрією і що треба її змінити та знова повернути до коаліції, яка не давала би ніякої поруки постійного розвитку. Теперішня система правительства повинна тревати так довго, аж стороництва дійдуть до порозуміння в суірних язикових питаннях а тоді була би можлива успішна праця мужів добіра ріжних стороництв в однім кабінеті. Тому положене в осесии мабуть не змінити ся а правительство і стороництва будуть мусіти старати ся, щоби прийшло до спільного діланя всіх стороництв праці і вибрати з них парламентарне правительство, яке би виконало програму ними уложону. Німецькі стороництва доложать старань до полагоди національних питань, так, що можна буде дальше працювати на певних підвалинах.

Чеський народно-католицький посол Шіпінгер помітив в бернеськім дневнику «Нас» статю, в якій осуджує поступоване обструкційних стороництв. Коли би они остали були при своїм домаганю, що програма парламентарних праць вичерпана, отже належить замкнути сесию а не вдавали ся в дальші переговори, то можна би говорити про послідовність. Найбільше огірчене викликало серед прочих Чехів се, що обструкціоністи втягнули до своїх політичних торгів так культуральне питання як основане чеського університету в Берні за ціну понеханя обструкції і так вели переговори, що «успіхом» могло бути лише замкнене парламенту; такий успіх осягне кожде стороництво, яке числить 20 членів. Чеським хліборобникам, які хотіли верховодити всіма чеськими стороництвами, вихопили ся вкінці з рук провід і обструкційна тактика і перейшли на основі письменної угоди в руки др. Шустуршіча, так, що в послідних услівях залишеня обструкції були лише словенські домаганя а ніякі чеські. Обструкція не принесла нічого доброго ані чеському народови, ані Славянському Союзови а бар. Бінерт і его система полишили ся. Впрочім обструкціоністи вдоволені, що видістали ся з скрутного положення. Замкнене парламенту полагодило всі наглі внесеня одним замахом. В осесии треба буде всьо на ново відбудовувати а також і Славянський Союз, якому приверне жите і однодушне поступоване, виключене обструкційної тактики а заведенне строго парламентарної. Обструкція не вихисувала зовсім значіння Славянського Союзу. Бар. Бінерт поміг собі і обструкції в невідраднім положеню замкненем парламенту, не розвязавши пересилена власної системи. На всякий случай як правительство Бінерта, так і обструкція стали неможливими. Коли відносини мають в осесии змінити ся і поліпшити, тоді мусить прийти нове правительство.

Заграниця.

Боротьба шаха з націоналістами покінчила ся для него некорисно. Війско шаха побито зовсім, а Тегеран опанували націоналісти. Шах мусів втікати зі своєї палати та схоронив ся враз з жінкою, сином, службою і частиною свого війска в російськім посольстві. В сей спосіб доля шаха вже рішена. Але не лише доля самого пануючого рішена, рішена мабуть вже й доля цілої Персії. Дуже сумнівна річ, щоби Перси могли оказати настільки внутрішньої живучої сили, що молодотурки. Коли отже не удасть ся їм виперти поза границі Персії Росія, Англичан і Турків, що під всілякими позорами повдирали ся до сеї держави, тоді не буде найменшого сумніву, що Персью очікує та сама судьба, яка колись стрінула Польщу. В Тебрисі, в Езвелі, в Решті, Мешеді, Казвіні володіють вже Росіяни, в Урмі Турки, з Шірасу загрожує Персії ненасятна Англія. Під російсько-англійською опікою має вступити на престіл новий шах. А що в Персії при наслідстві є міродатним право первородства, а не старійшинства, тож висаджувану діамантами перску мітру вложив на голову дванадцятилітньому синові теперішнього шаха. В его імени обійме правління его вуйко, що одначе сам є претендентом до престола, а пратім кандидатом Англії. Проба удержаня дотеперішнього шаха при помочи Росії є зовсім

безвиглядна і може причинити ся до нових заврушень в Персії, тим більше, що як доносять депеші, шах вже сам зрік ся престола.

Новинки.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Томи препод.; римо-кат.: Єроніма і Чесл. — В середу: руско-кат.: Прокопія муч.; римо-кат.: Параскеви діви.

— Ексц. Митрополит Шептицький виїхав дня 17. липня на довший час на провінцію.

— Збір учительський муж. семінарій учит. у Львові, як нам звіщають, дав дня 3. липня с. р. бенкет пращальний в честь правит. радника Ол. Барвіньського, котрий був членом сего збору, а по більш як 40-літній службі в учительськім заводі перейшов з 1. червця в стан супочинку. Підчас бенкету перший забрав слово директор учительської семінарії кс. Волч і в довшій промові вказав на довголітню хосенну діяльність учительську п. Барвіньського, яка повинна бути взірцем для учительства, на его працю около збогаченя педагогічного письменства і шкільних учебників, на довголітню працю в раді шкільній краввій і в комісіях іспитових, а також на діяльність парламентарну в кр. соїмі і держ. раді, де також живо займав ся шкільними справами і старав ся о подвигнене шкільництва в краю. «Як небудь уступає нам товариш з нашого збору, кінчив дир. Волч, однак він усе буде нам прикладом і взірцем достойним наслідования і тому іменем збору складаю ему найщирші бажаня, щоби трудив ся ще і працював для шкільництва в найкрасшій здорровлю ще многі літа».

Проф. В. Тисовський зазначив в своїй промові, що, якнебудь радник Барвіньський в своїй многосторонній діяльності педагогічній, просвітній, парламентарній, громадянській і письменській мав на меті лише загальне добро, потреби школи, науки і народности, зустрічав в своїй діяльності чимало перепон, трудностей і зависті, одначе суспільність добре знає, що він зробив за весь час своєї учительської і прилюдної діяльності і яке значінє мають сі придбаня, які вяжуть ся з его працею. Колиж уступаючи з учит. збору тішити ся ще черствим здорровлем і свіжими силами, нехай ще дальше час службового супочинку обертає в користь шкільництва і народу.

Радн. Барвіньський відповідаючи на сі промови, висловив щирю подяку зборови, за ту зовсім не заслужену честь, бо членом сего збору був в дійности лише короткий час і не мав багато нагоди іменню для сеї семінарії заслужити ся. Покликаний на парламентарну ниву, міг лише там при всяких нагодах дбати про потреби шкільництва і учительства, а крім того в раді шк. кр. і в іспитових комісіях, та обертали свободний час на виготовлене шкільних учебників щоби хоч тим причинити ся до розвитку шкільництва і заспокоїти після слабих сил своїх найкочевійші потреби шкільної науки. Се торжество устроєне збором в его честь викликає в нім мішані чувства, бо доходить до розлуки з тими, з котрими перед роками спільно працював. Вправді з жалем згадати мусить, що багато з тих, з котрими тут трудив ся, уже покрила могила, але остали ще на становищах деякі давнійші товариші, але мало ему, що побіч тих давнійших товаришів бачити і трех своїх давних учеників, з трех діб діяльності учительської (з бережанської гімназії — о. сов. Гузара, з терноп. семінарії п. директора Мороза і з львівск. семінарії проф. Щуркевича). В них бачить живих свідків своєї праці, в котрій мав найліпші наміри і волю, хоч не зміг усього довершити так, як бажав. На скільки Всевишній дозволив ему віку, обертає весь час службового супочинку в користь шкільництва і народу а працаючи ся з вдячностю за заявлену ему честь із збором бажає найкрасших успіхів-сій школі, котрої був учителем.

Проф. Щуркевич згадав про свої шкільні часи, коли був у Львові учеником радн. Барвіньського і его прикмети яко учителя і педагога, а дир. Мороз подав спомини з терноп. семінарії. Відтак протягнули ся промови щирі, товариські про давнійші і сучасні відносини шкільні до пізної ночи, а всі учасники сего прощального торжества розійшли ся в піднесеним настрою домів.

— Замітки з нагоди вступних іспитів до 1. кл. середних шкіл. Дістаємо до поміщення отсі важні замітки: Сего року зголосило ся до 1. кл. руских гімназій далеко менше учеників, як попередних літ. До 2. львівських прийнято около 120 учеників. До перемискої гімназії прийнято 82 учеників (до обох польських около 340 учеників), до тернопільської 92 учеників (до обох польських около 350 учеників), до станицької 53 учеників (до обох польських около 320 учеників), до П. гімназії в Чернівцях прийнято 21 учен. (зголосило ся 22 уч. — супроти 200 учеників, які зго-

лосили ся до німецького відділу). З Коломиї, Важниці і Кіцманя нема ще відомости, але можна на певно припустити, що і там число зголошених учеників не велике. — Дехто скаже, що причини того треба гадати в приватних руских гімназияльних курсах. Тут треба згадати, що властиво лише оден новий руский курс повстає по фєрїях в Городенці, бо рогатинський є лише продовженем курсу залаївського, котрий по фєрїях звиває ся. Зрештою всі чотири курси: Яворівський (котрий має титул школи приватної), копичинецький, рогатинський і городеньський будуть мати в першій класі, після всякої імовірности не більше як по 40 учеників, а між ними споре число таких, котрим не вдало ся здати вступного іспиту до державної гімназії. Є на рускій області Галичини 17 місцевостей, котрі мають лише польську гімназию, або реальну школу (Броди, Березів, Бучач, Жовква, Золочів, Дрогобич, Горлиці, Городок, Коросно, Новий Санч, Рава руска, Самбір, Сянок, Снятин, Сокаль, Теребовля, Ярослав). Если в котрій з тих шкіл є в першій, або якій небудь другій класі бодай 25 учеників Русинів, родичі тих учеників повинні не гаючись сейчас подавати просьбу до краввої Ради шкільної о основане руских зглядно утравквістичних паралельок. Доки закон з 22. VI. 1867 і пізнійші новелі до того закона, відбирають нам можливість старати ся о рускі державні школи, мусимо домагати ся т. зв. утравквістичних паралельок при польських гімназиях і реальних школах, де би по можности лише оден предмет викладано по польски, а саме: польський язик. Утравквістичні паралельки дадуть з одної сторони хліб руским учителям, котрих тепер Рада шкільна рідко приймає до польських шкіл, бо має досить своїх Поляків, з другої сторони дадуть своїм ученикам далеко більше знане рускої мови, як чисто польські школи. Вкінці згадаю, що іспиту до 1. кл. не можна повтаряти лише в школі середній, з тим самим язиком викладовим і що на Буковині вік не становить перешкоди при прийнятю ученика. Маймо на увазі, що в Галичині було попередного року в середних школах лише 19% Русинів супроти 22% Жидів, 58% Поляків а 1% инших.

— Евхаристичний конгрес відбуде ся сего року в Кольові між 2. а 8. серпня. Участь заповіло коло 60 єпископів з цілого світа.

— Розширене круга діланя залізничних дирекцій має наступити в недалекім часі. Дирекції будуть могли творити нові перестанки, замінювати перестанки на стації, авансувати урядників аж до VII кл. ранги з виїмком управлюючих становищ, признавати запомоги і заключати угоди в справах процесів о відшкодоване до висоти 1.200 К.

— Вистава в Полтаві. На час ювілейного обходу відкрито в Полтаві в новім домі губ. земства ювілейну артистичну виставу. Вистава мала, як доносить «Полт. Гол.», надзвичайний успіх. Першого дня, як її відкрито, перебуло на ній до 15 тисяч народу. На виставі зібрано все видатне й все красше з народної праці по ткацтву, кошикових, гончарних і багатьох инших виробках. Особливу увагу звертали на себе повні ткацкі на двері, на вікна й меблі гарнітури, повне українське убранє з шовковими плахтами, килими і ин. Також приставлено багато виробів з музею Миргородської художественно-промислової школи імени М. Гоголя. З нових виробів визначали ся бюсти й ліпні роботи Миргородської школи. З виліпленого великого півня всі дуже чудувались. Цікаві були вироби сільських прядильників, перевязані стрічками. В одному кулоарі виставлено результати діяльности с. х. журналу «Хуторянин» в виді дияграм, картограм, сношів жита й пшениці сегорічних, всяких видав та ин. Сей виділ звернув на себе увагу царя Миколи, як він відвідував у Полтаві земський дім. На виставу, вхід був безплатний. Багацько виробів розкуплено на-розхват. Виставу закрито 12. липня.

— У виказі іспиту зрілости в Самборі в учит. семінарії в ч. 144 на 4-ій стороні, пропущені через недогляд між тими, що одержали свідочтв зрілости: Івановска Ангеля (з поль.) і К и н а Х Софія (з рус. і поль. яз. викл.).

— З Угнівщини пишуть нам: Я хотів щось великого написати, так щож у нас майже нічо нового, тільки самі «дрібні вісти». От що: Оноді второцив град засіви на полях в північній часті Угнівщини. — В Піддубцях згоріла одна хата ново вибудована ще навіть не укіячена. Причиною був, як кажуть, підпал. Вартість хати 600 К а була асекурована на 1400 К. — В Новосілках великих згоріла коршма до половини. Горівку, пиво і прочі напитки вивратовано. Причина: невимітаний комин. — Щож більше писати? У нас падають дощі з перестанками, сіна плавають по сіножатах, воздух гнилий, поганий, — жите товариске, горожанське спить сном блаженним.

— Мантій. Перед кількома тижнями померла на передмістю Клокічка в Чернівцях в одного господаря дитина. З тої нагоди взяв в похороннах участь якийсь Іван П. На тих похоронах повзнакомив ся він з цілою родиною, а подобала ся ему геловно сестра господині, красива 17-літна

дівчина. Наш герой довго не надумував ся, він виказав ся підробленою метрикою, і не питаючи, чи серце дівчини не рівною любовою, попросив о її руку. В своїх надіях він не завів ся, бо ему не відказано. Відбули ся гримкі заручини і небавом може було би і відбуло ся ще гучніше весілля. Та з часом вдало его поведене в очі і родина дівчини почала розвідувати ся ліпше о „молодого“. Показало ся вкінці, що „молодий“ вже жонатий чоловік і є батьком дитини. Сейчас повідомлено о сім поліцію, але „молодий“ занюхав добре, на що то заносить ся і дав драла. Довгий час не могла поліція его вислідити, аж оводі пізнав его патрулюючий поліціант на Рускій улиці в Чернівцях. Він его спинив і хотів арештувати, однак Іван П. не давав ся. На то прибіг ще оден поліціант на поміч, і коли они оба хотіли Івана П. арештувати, він вирвав ся і пустив ся на втікача в сторону ставу Ренера; а коли добіг до ставу, кинув ся, як стовп, в воду, думаючи плавкою уратувати ся перед погоною. Та тут вже він завів ся, бо оба поліціанти скочили за ним в став, здогнали его і витягнули на берег. В поліційній дирекції признан ся Іван П., який вже перед тим був нераз караний, до багато інших злодійств і обманств.

— **Перші будинки в Києві в українськ. стилі.** Як відомо, найкрасшим зразком українського будівельного стилю є тепер дім полтавського губернського земства, збудований архітектором-художником Василем Кричевским. Скористувавшись з пробування д. Кричевского в Києві, київський домовласник і радний думи д. Ів. Щитковський запросив его надати ознаки українського стилю будинкови, який вже д. Щитковський майже кінчав (на Полтавській ул.). Дах і стіни в будинку для Щитковського вже були зроблені, д. Кричевський мав змогу поробити тільки вікна й двері в українськ. стилі, та прикрасити фасад будинку українським орнаментом з кераміки, виготовленої за допомогою полтавського земського промислового складу майстром з м. Опшні д. Гладиревским. Ганок будинку покрито поливняною черепицею, як і в полтавському земському домі. За виготовлені для сього будинку рисунки кераміки д. Кричевський одержав сього року на промислов. виставці в Києві нагороду. Парадні дубові двері з різним українським орнаментом прикрашені традиційним написом українською мовою. Дерев'яні ворота зроблено по типу воріт в Токирянцях (полт. губ.) в маєтку Галагана при будинку, поставленому в українськ. стилі по рисунках і під доглядом Т. Шевченка, Костомарова і Білозерского. Тепер д. Кричевський працює в Києві коло другого будинку в українськ. стилі, коло будинку проф. М. Грушевского (на розі Паньківської і Мик. Ботанічної), що стрійть ся на 6 поверхів. Майоліку для сего будинку готує той же майстер д. Гладиревський. Бажаво булоб — пише „Рада“ — що сї перші спроби уживання українського стилю знайшли собі серед Києя більше прихильників і допомогли красшому его розвитку. Українськ. будівельний стиль особливо яскраво виявив ся в церковнім будівництві XVI—XVII століть. Тепер стиль сей церковними архітектами вишищує ся і замінює ся чужим нам — московським. З сього приводу не можна не пожалкувати. Полтавський земськ. будинок красою своєю звернув на себе загальну увагу і колиб українськ. стиль знайшов прихильні умови для свого розвитку, то не можна сумніватись, що стиль сей незабаром досягнув би найвишнього розцвітту.

— **Ще одна машина до літання.** В парискій часописі Les Sports описує п. Ріжиль проби лету машиною Лятама. О 2 год. по полудні — пише п. Ріжиль — ми прибули до Бує. Вітер дув тоді з силою 18 клм. 900 м на годину. Скорість вітру можна було обчислити прирядом, спорудним Лятамом в авесім простий спосіб. На 6-метровім стовпі обертав ся вітрак з 4-ма раменами, на кінцях яких були цинкові ложки, а одна з них емалювана синьо. Один оборот вітрака означав скорість вітру 4½ м. П. Лятам підждав до 5 год., поки вітер трохи зменшив ся і виїхав зі своєю машиною. Сів на сідло, привязав ноги і запалив бензиновий мотор. Машина сунула ся скорим бігом яких 80 м. по рівнині а потім піднесла ся маєстатично у воздух, виминаючи зручно дерева. У воздуху плавав Лятам около пів години на висоті 20 до 25 м., кружляючи у вісімках, то плаваючи в прямій лінії. Потім водуховлавець спустив ся на землю, взяв ще 50 літрів бензини і знова підвіє ся у воздух. Підчас сеї проби, яка тривала 39 минут, машина то спадала до землі, то підносила ся, після того, як Лятам регулював бензиновий паливник. Вкінці Лятам спустив ся на землю, а численні видді складали ему свої желаня. Машина Лятама є невеличка і дивувати ся треба, що удвигне тягар одного чоловіка і 50 літрів бензини, помінаючи доволі тяжкий мотор, сідло і інші приряди до кермованя. Має она ту прикмету, що не вивертає ся, як побідні машини інших системів. Тому сїй машині до літання фаховці заповідають будучність.

— **Довголітність в Болгарії.** В селі Павельско-го, в Болгарії, живе селянка Каба Сози́лка і її син Федір. Має 125, а син 100 літ. Люди сї є в повнім здоров'ю і займають ся щоденною, звичайною роботою, як і 50 літ тому назад хотій, та робота вже не є і так видатна. В Болгарії чимало людей доходить до такого пізнього віку; в многих селах і містах можна часто подибати людей по 100 і більше літ числячих. Причиною довголітності Болгарів є: здоровий воздух, безжурне жате і проста пожива. Болгаря їдять, зглядно пють багато квасного молока, котре, як каже Мечніков, є одною з найголовніших причин довголітності Болгарів.

— **Дрібні вісти.** Музей Дідушицьких у Львові в часі шкільних ферій можна звиджувати щоденно рано, але лише за попереднім зголошенням.

Посмертні поповідки.

— **О. Семен Павлюк**, парох в Пядиках, коло-мийського деканату, упокоїв ся в Дрогобичи дня 13. с. м. в 66. році життя а в 35. св'ященства. В. с. п.!

— **Артур Палій**, студент прав, упокоїв ся дня 16. с. м. в Самборі в 24. р. життя. В. с. п.!

Телеграми

з дня 19. липця.

Петербург. В правительственных кругах заявляють, що Росія не буде мішати ся до внутрішних справ Персії а буде лише дбати, щоб сама не понесла матеріальної шкоди наслідком перської революції.

Лондон. Morning Post доносить, що Англія повідомила Порту, що на випадок, якби Туреччина зачепила Грецію, великі держави подбають о скорі покінченя війни.

Атени. Дневники доносять, що міністерство подає ся до димісії.

Лондон. Індійський пророк свободи Крісна Варна написав лист до Times-а, в яким радить Англії чим скорше вицофати ся з Індий, бо небавком прийде там до нечуванних подій.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжя і продуктів у Львові

від 13. до 18. липця 1909:

за 50 клг.

Пшениця	14 00—14 35 К
Жито	9 65—9 85 К
Ячмінь броварняний	8 40—9 00 К
Ячмінь на пашу	7 70—8 00 К
Овес	10 00—10 25 К
Кукурудза	0 00—0 00 К
Просо	0 00—0 00 К
Горох до вареня	10 00—11 25 К
Горох на пашу	00 00—00 00 К
Бобик	7 50—8 00 К
Конюшина червона	75 00—85 00 К
Конюшина біла	40 00—60 00 К
Конюшина шведска	75 00—85 00 К
Тимотка	34 00—38 00 К
Ріпак зимовий	13 85—14 15 К
Насіє конопл.	10 00—10 50 К
Хміль	25 00—30 00 К
Насіє льняне	11 00—12 00 К
Львянка	10 00—10 50 К

Одружить ся!

Урядник державний, в ІХ. класі рангі, здоровий, пристойний, в середнім віці, маючий річну пенсію 4.000 корон, а правом до дальшого аванзу і емеритури, одружить ся з посажною, хорошою, адовою, господарною, демократичних поглядів і тихою в ачі Панною — або з такими самими прикметами бездітною вдовою Русинкою-Українкою.
Селянські гарні дівчата мають першеньство. — Справу трактує ся поважно і цілком серіозно — за строгу тайну ручить ся словом чести, на аноніми не відповідає ся.
О ласкаве надсиланє лишень дійсно щирих і поважних листів найвізніше до 29. н. ст. липця 1909 р. упраннає ся під адресою: „Joanes" post-restante Stanislawów — Galicia. 67 (2—3)

Образи Шевченка,

Хмельницького, Котляревского, Лисенка від 6—200 К. Фігурки з гіпсу а 80 с і 1 20 К. Краватки, гердави, сорочки, фартушки, шапки сокільські і козацькі, альбома, перфуми, спянки брошки і шпильки з гербом, тутки і паперці різного рода поручають. — **Склади „Сокільського Базару“ у Львові і Стрию.**

РУСИНИ! Жадайте у всіх графіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицько-руської фабрики Евгена Біліньского в Збарзжж.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Севяві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по св'ященниках.

Держім ся покликку:

Свій до свого!

Телефон 788. — Конто щадниці поштової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечень

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпеченя будинків, збіжя і знарядів господарских, від шкід огневих під корисними умовами,

числить умірковані премії за обезпеченя,

ліквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

уділяє обезпеченим членам з річної надвижки звороти.

За рік 1908 припадає на користь членів зворот 15%.

Поліси „Дністра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицька Каса Опщадности, Руска Щадниця і інші каси опщадности.

Через „Дністер“ можна асекуровати ся на жите в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові. Інформації до обезпечень уділяють агенції „Дністра“.

Зголшеня письменних господарів о агенцію приймають ся тільки з таких громад, де еше не робить инший агент „Дністра“.

Фонди „Дністра“ 31/12. 1908 виносять: Фонд резервовий і резерва премій К 1,865.540.—; інші фонди К 458.564.—; разом К 2,324.104.—

Канцелярії Товариства отворені для сторін від год. 8—3.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Тарнога	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:40	12:20
Станиславова	5:45	—	—	—	—
Коломиї	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:45	4:25	—	11:00
Пустомит	7:29	11:45	4:25	10:15*	11:00
Самбора	8:00	9:57	2:00	—	9:00
Любіня	8:00	9:57	2:00	9:00	11:45*
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Явова	8:05	1:15	5:00	9:25	10:10†
Брухович	7:10	10:05A	1:48B	4:50	8:20
Брухович	8:15	12:40	3:27B	5:30†	9:35B
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50
На Підзамче:					
з Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:15	10:12
„ Бродів	7:01	—	2:00	5:15	10:12
„ Курович	—	—	11:19	—	9:39
„ Винник	8:07	—	11:19	3:25	9:39
Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночі
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Рашава	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	8:00	11:10
Черновець	6:10	9:35	—	—	10:38
Черновець	—	9:10	2:23	—	2:50
Станиславова	—	—	2:50	—	—
Коломиї	—	—	—	6:00	—
Стрия	7:30	—	1:45	6:55	11:25
Пустомит	7:30	10:35*	1:45	6:55	11:25
Самбора	6:00	9:05	—	3:40	10:45
Любіня	6:00	9:05	2:15*	3:40	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	—	11:35B
Явова	8:20	10:10	1:37†	3:40	6:30
Брухович	7:21	11:05	2:30B	5:50†	8:34B
Брухович	6:14	9:00A	12:41B	3:45	7:10
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15
З Підзамча:					
до Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:29	11:32
„ Бродів	6:35	11:00	2:31	8:29	—
„ Курович	—	7:13	—	2:52	—
„ Винник	6:44	7:13	1:30	2:52	—

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в неділі і св'ята від 10/2 до 18/2. А) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 31/2. — Б) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 20/2. — В) В неділі і св'ята а від 1/2 до 30/2 щодень. — Г) Щоденно від 1/2 до 31/2. — 3) Лише в неділі.